

Denne Understøttelse gives ikke paa det Sted, hvor i Almindelighed literære Understøttelser gives; den gives som en Forhøielse til Ministeriets Understøttelsesafsnit, og allerede det har forekommet mig noget løierligt; man kunde let faae en Følelse af, som om Udvalget havde paa sig en Fornemmelse af, at der blev begaaet Noget, der ikke var ganske i Overensstemmelse med, hvad man ellers gjorde, at den literære Understøttelse, man her giver, var af en noget anden Art end den, man pleier van at give: thi ellers vilde det være meget forbausende, at man har bragt denne Understøttelse der. Hvis man nemlig ser hen til, hvem denne Understøttelse gives til, til hvilke Personer af det kvindelige Køn, den gives, vil man se, at det er kun Enker, som faae den. (En Stemme: Nei, det er ikke sandt!) . . . Jeg har efterset det i Anmærkningerne, som her bliver modsagt; det er virkelig Enker efter fortjente Mænd, der faae denne Understøttelse. Jeg veed ikke, om man i og for sig skulde begynde at betragte disse Damer som en Art literære Enker, som man vilde understøtte, medens man ikke i og for sig vilde understøtte deres Litteratur. Men uden Hensyn til dette, kan det jo være ligegyldigt for dem, hvorledes de faae Pengene, naar de blot faae dem. Naar man kaster et Blik over den Navnerække, som staar anført i Betænkningen, vil det ialtsald for dem, som give sig noget af med Litteraturen her i Landet, være høist forbausende at se denne Understøttelse givet; skjøndt jeg har brugt al min Skarpsindighed, har det ikke været mig muligt at konstatere, hvem alle disse Damer ere. For de Misbedkommende er det lykkelig mig; de ni Møder kan jeg oplyse om, hvem er. Men der er een Dame — jeg skal ikke nævne hendes Navn, for ikke at komme ind paa Personalia — med Hensyn til hvem det ikke har været mig muligt at komme ud af, hvem hun er, og hvad hun har skrevet. Det ligger i, at disse Damer ere optraadte paa den Maade, at de have skrevet pseudonymt; deres Navn er for en stor Dels Bedkommende ikke kommet til Offentlighedens Kundskab, og det vil maasse neppe senere komme til Offentlighedens Kundskab. Det er kun denne eneste Gang, at de naae at komme frem for Offentligheden. Hvis de skrive noget senere, vil det ikke komme til Manges Kundskab. Der vil ikke mange faae at vide Noget derom, og det vil heller ikke gjøre noget, da de vist ikke ville komme til at spille nogen Rolle i Litteraturen. Men denne ene Gang vil deres Navn blive nævnet, naar de af Staten faaer Understøttelse i literært Viemed. Det forekommer mig uheldigt. Blandt disse Damer er der tre,

der ere Søstre. Det passer jo forsaavidt, som de ere Møder, men paa den anden Side er det dog uheldigt, at give disse literære Understøttelser som en Slag Familiepension, men jeg skal ikke gaa videre ind herpaa. Jeg ser, at man har medtaget en Dame, der for 30 Aar siden har skrevet en Duffvaudville, som sandelig ikke fortjener en saadan Understøttelse. Men jeg synes, at slige Understøttelser blive høist forbausende, naar man ser, hvor nøieregnende man ellers er med Hensyn til literære Understøttelser, og overveier, hvorledes det ofte her i Thinget har været Gjensstand for endeløse Forhandlinger, hvorvidt man skulde give Understøttelse til en eller anden Forfatter, der var meget godt bekyndt, om han skulde have 1,000 Kr. eller ikke. Overfor dette bliver det mærkeligt, at man saa let giver disse Damer den Understøttelse, de have andraget om. Jeg veed ikke, om disse Andragender fra disse Damer have været tilstillede Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og derfra ere gaaede videre til Finantsudvalget. Man ser ikke rigtig Opriindelsen til denne Understøttelse. Man forstaaer ikke, hvorfor den er uddelt til dem og ikke til Andre, man faar en Følelse af, at der har været en Kreds af Damer omkring Finantsudvalget, og at saa Understøttelserne ere faldne, som de kunde. Men jeg vil ikke gaa saa vidt at fraraade, at man stemmer for dette Forslag, det vilde være inhumant at gjøre det. Jeg er vis paa, at disse Damer med en vis Ret, naar Udvalget indstiller denne Bevilling, og Ministeren har tiltraadt den, betragte sig som fuldstændig sikke paa Understøttelsen. Det er vist ogsaa høist agtværdige og ærværdige Damer, for hvem det var haardt, hvis de skulle miste disse 500 Kr. Men paa den anden Side synes jeg, at man nok saadan kunde protestere lidt imod, at det var rent literære Understøttelser, der bleve givne. Jeg vilde gjerne have det under en anden Form, saaledes at de ikke nævnedes som Forfatterinder eller Sligt, det skulde ikke behøves, vi kunde dog godt forstaa, at de vare gode, brave Damer, der skulde understøttes, hvad enten det var Enker eller ei. Paa det literære Omraade burde man være forsigtigere med, hvad der understøttes fra Statens Side, og dertil vil jeg knytte nogle Bemærkninger til den store Forøgelse, vi i Aar have for de livsvarige Hæbergavers Bedkommende. Det glæder mig at se, at Forfattere af den yngre Digterstole ere satte noget høiere op. Det glæder mig, at man er kommen til den Anskuelse, at disse Digtergager paa 1,000 Kr. ere overmaade tarvelige, at man meget godt, naar man understøtter unge, fremragende